

ELŐFIZETÉSI ÁRAK

Egész évre 22.— P
Félévre ... 11.— P
Negyedévre 6.— P
Intézmények, vállalatok és kereskedelmi cégeknek évi 40.— P

A hírdetési díj mm-ként 50 fill. és előre fizetendő. Szöveg közt ennek duplája

FOGADÓ

MAGYAR VENDÉGLŐS

A „KORCSMÁROS” ROVATTAL

Szerkesztőség és kiadóhivatal
BUDAPEST
VI., Csengery-u. 51
I. emelet, 7. ajtó
TELEFON: 118-898

Magyar kir. postatakaréptári csekk-számlaszám: 38.990

Lap megjelenés: minden hónap 1-én és 15-én

A FOGADÓS-, VENDÉGLŐS-, KORCSMÁROS- ÉS KÁVÉSZIPAR, IDEGENFORGALMI ÉS BORGAZDASÁGI ÉRDEKEKET KÉPVISELŐ LAP A MAGYAR SZÁLLODÁSOK, VENDÉGLŐSÖK ÉS KORCSMÁROSOK ORSZÁGOS SZÖVETSÉGE, A VASÚTI VENDÉGLŐSÖK, A BUDAPESTI KORCSMÁROSOK SZAKOSZTÁLYA ÉS A BOR-, SÖR- ÉS ITALMÉRŐK ORSZÁGOS IPARTÁRSULATA HIVATALOS KÖZLÖNYE

Égetett szeszesital ellátás

A nagyváradai és biharmegyei, valamint a sarkadi vendéglátóiparosok az égetett szeszesitalt nem kielégítő volta miatt panaszt emeltek.

A sarkadi kartársak azt panaszoik, hogy azokban a helységekből, ahol szeszkereskedő vagy likörgyáros nincsen, alig lesznek kiszolgálva. Árut csak akkor kapnak, ha nagy költséggel, időmulasztással az árusító cégnél megjelennek, de akkor is oly csekély mennyiséget kapnak, hogy a felmerült költséget az árumennyiség nem bírja el. De legtöbbször árut sem kapnak, mert elsősorban a helyben vagy az egész közelben lakó kartársakat szolgálják ki és így a többieknek már alig jut valami.

A nagyváradai és biharmegyei kartársak azt sérelmezik, hogy mikor 1940 szeptember hó 6-án bekövetkezett az örvendtes visszacsatolás, ott és a megyében az összes működő rum- és likörgyárok kivétel nélkül zsidó kezében voltak, amelyet a katonai közigazgatás megszüntetett. Ennek következtében úgy a megye, mint a város területén új rum- és likörgyárok létesítése vált szükségessé, amelyek csak kb. másfél év elteltével kapták meg az iparjogviszonyaikat és akkor kezdhettek csak meg működésüket. Ez alatt az idő alatt a vendéglátóiparosok szükségleteiket kénytelenek voltak javarészen az ország más területén működő cégektől beszerezni, mint pl. a szolnoki, gyulai, debrezeni nyíregyházi és más különböző pesti cégektől.

Miután a Nagyvárad és Bihar megye területén újonnan létesült rum- és likörgyárok működésüket nem jogfolytonosság alapján kezdhették meg, ezért a szeszegyedárusági igazgatóság ezek részére legalacsonyabb fokot állapította meg az új kontingenst. Az időközben bekövetkezett szeszárítás korlátozása ezt a legalacsonyabb megállapított keretet is leszállította.

Az így beállított arubányi folytán kényes helyzetbe kerültek a vendéglátóiparosok, mert a helyi gyárak megfelelő mennyiségű áruval ellátni nem tudták őket, viszont akik addig máshonnan szereztek be az árut, már onnan semmiféle szeszárítást nem kaphattak és rendelésüket

elutasították, mert első sorban a helyi vevőkört kellett és kell áruval ellátni, mennyiséget kap.

De súlyosította a helyzetet még az is, hogy a Rum- és Likörgyárosok Országos Egyesületének határozata szerint a helybeli gyárak kénytelenek és kötelesek a régi vevőket elsősorban kiszolgálni. Így az új engedélyeseknek több mint a fele áru tekintetében ellátatlan maradt, a kisebbik része pedig elenyészően csekély mennyiségben van kiszolgálva.

A nagyváradai és biharmegyei szakosztály vizsgálat tárgyává tette ezt a kérdést, minnek eredményeképp megállapította, hogy a városok és megyéjük elosztási aránya a legmótosabb és nincs arányban sem a megye, sem a város fogyasztóközönségének felvevőképességével. Példaként felhozta, hogy míg Nagyvárad és Bihar vármegye szeszesitali aránya országos viszonylatban csak 0,832%, ezzel szemben Szatmárnémeti és Szatmár vármegye 0,934%, Gyula és Békés vármegye 1,03% (pedig e megye egészen kicsiny), Kolozsvár 1,965%, Debrecen elosztási aránya meg éppen 2,080%, jól lehet, ezek a törvényhatóságok mind kisebbek, mint Nagyvárad és Bihar vármegye lakossága.

Ez a magyarázata tehát annak, hogy míg Nagyvárad és Bihar vármegye területén égetett nagy a szükséglet, ezzel szemben ez említett megyékben a *megyéken kívüli* exportszállításra is jut.

Hasonlóképpen a panaszok Kassán és még több vidéki városban is: a fővárosban a szeszesital-ellátás, helyesebben az elosztás körül vannak igen kirívó hibák. Addig ugyanis, amíg a vendéglátóipar árúellátása a minimumra csökkent, a rum- és likörgyárok depóiban a kismértékben eladós ugyanolyan keretek közt folyik, mint azelőtt. Nem egyszer fordul elő az az eset, hogy valamelyik kismértékű vagy korszmáros, akinek a gyár havli kontingens fejében öt liter árut küld, elmegy a gyár depójába árut szerezni, ott tiz-tizenöt liter is kap, természetesen kismértékben áron, súlyosbítva a számolólap-illetékek. Miután az égetett szeszesital eladási ára rögzítve van, így a depó útján beszerzett áruval nemcsak haszon nem marad, de kimondottan ráfizetssel

adhatja azt el. Igen furcsa helyzet az is, hogy amíg a vendéglátóipar, amely csak a fogyasztónak való eladásból él, nem tudja vendégeit még egy-két deciliteres mennyiséggel sem ellátni, addig a gyárak a fogyasztóközönséget palackozott, literes árukkal is ellátják és úgy a kirakatok, mint az üzlet polcai igen nagymennyiségű palackozott áruval vannak tele.

A vendéglátóipar a gyáraknak ezt az üzleti politikáját elítélő szemmel nézi és természetesen, hogy elégedetlenségét növeli az a tudat is, hogy amíg a gyárak néhány évvel ezelőtt olyan rendeleti intézkedést harcoltak ki, hogy égetett szeszesitalt gyártani csak gyáraknak szabadjon és a vendéglátóipar csak az általuk előállított árut szolgálhassa ki a fogyasztónak, addig most a gyárak fokozott mértékben foglalkoznak az áruak közvetlenül a fogyasztóhoz juttatásával, amikor pedig éppen a kölcsönösség alapján először a vendéglátóipart illeik megközelítőleg kielégíteni s csak ha marad még áru, azt a kismértékbeni üzletlen keresztül eladni.

Mi sem természetesebb, mint hogy az Országos Szövetség vezetősége úgy a vidéki, mint a fővárosi panaszok ügyében eljár az illetékes hivatalokban és szorgalmazta azok elintézését. Már eddig is biztosított ígéretet kaptunk arravonatkozólag, hogy bizonyos keretek közt a kiutalt szeszkontingens egy nagyobb hányadát a gyárak kötelesek legyenek a vendéglátóipar rendelkezésére bocsátani s csak kisebb részét lesz szabad a kismértékbeni üzletben eladni. Reméljük, nem várat magára soká ez az intézkedés!

fj.

— **Borpiac.** A bor után nagy az érdeklődés. Az Alföldön kommerszborért 30—31 fillért fizetnek Mall-fokoként. Balatonfüreden 14 Mall-fokos bort literenként 9 pengőért vásároltak. A kínálat tartózkodó. Csongrádon és Abasáron egy pár kisebb tétel cserélt gazdát literenként 4.50—5.— pengős árért. Ceglédre a B. Lapokhoz érkezett jelentés szerint Malligand-fokoként 40—42 fillért kérnek.

Kőbányai Borpincészet Rt.

Alapítva 1869.

Budapest-Kőbánya, Előd-utca 8.

Telefon: 148-462, 148-461

Az 1922. évi országos szőlő- és borgazdasági kiállításán aranyéremmel kitüntetve.

Válogatott uradalmi fajborok.

Kérjen saját érdekében ajánlatot!

Az ellenséges légi tevékenységgel kapcsolatos jelzéseknek rádió útján való közlése

A m. kir. honvédelmi miniszter 124.300/eln. 35.—1944. sz. rendelete

A honvédelemről szóló 1939: II. tc. 136., 137., 140. és 212. §-ában felhatalmazás alapján az ellenséges légitevékenységgel kapcsolatos jelzéseknek rádió útján való közlése tárgyában — az érdekelt miniszterekkel egyetértve — az alábbiakat rendelem:

1. §. (1) A hatósági légőltalom riasztó-eszközeivel (szirénák, harangok stb.) jelzett „légi veszély”, „légi riadó”, „légi riadó elmult” és „légi veszély elmult” nyilvános jelzések mellett, illetőleg azokon felül a műsorozó rádióon keresztül az alábbi jelzések között:

- berepülési veszély,
- légi veszély,
- zavaró repülés,
- légi riadó,
- légi riadó elmult,
- zavaró repülés elmult,
- légi veszély elmult,
- berepülési veszély elmult.

(2) „Berepülési veszély” állapota a megjelölt irány szerint a határ mentén fekvő és az azokkal közvetlenül szomszédos riasztó-körzetekre, illetőleg az egész ország területére akkor áll be, ha az ellenséges repülőgépek az ország határát valamely égtáj szerinti irányból megközelítik.

(3) „Légi veszély” állapota az ország valamely riasztóközterére akkor áll be, ha azt az ellenséges repülőgépek megközelítik, de légiterebe még nem hatoltak be.

(4) „Zavaró repülés” állapota az ország valamely riasztóközterére akkor áll be, ha annak légiterebe egyes ellenséges repülőgépek készülnek behatolni, vagy már be is hatoltak.

(5) „Légi riadó” állapota az ország valamely riasztóközterére akkor áll be, ha annak légiterebe több ellenséges repülőgép közele behatol, vagy már be is hatolt.

(6) „Berepülési veszély elmult”, „légi veszély elmult”, „zavaró repülés elmult” és „légi riadó elmult” állapota az ország területére, illetőleg valamely riasztóközter területére akkor áll be, ha azt az ellenséges repülőgépek elhagyták.

2. §. (1) Az I. §-ban meghatározott jelzéseknek az arra illetékes légőltalmi szervekkel, úgy, mint az ország lakosságával való közlése magyar és német nyelven a műsorozó rádióon keresztül, Budapest I. hullámhosszán történik. A felsorolt jelzések közül a hatósági légőltalmi riasztóeszközei (szirénák, harangok stb.) a 124.300/eln. 35.—1944. H. M. számú rendeletben foglalt rendelkezések szerint nyilvánosan közlik:

- „légi veszély”-t,
- „légi riadó”-t,
- „légi riadó elmult”-át és
- „légi veszély elmult”-át.

(2) A „beregülési veszély”-t, „zavaró repülés”-t, valamint ezek feloldását a hatósági-riasztóeszközökkel, valamint az intézmények és épületek helyi riasztóeszközeivel közölni nem szabad.

(3) A „beregülési veszély” jelzése Budapest I. hullámhosszán a rádió üzemideje alatt a „Műsorunkat megszakítjuk, Berepülési veszély” szavaknak és a berepülés valószínű irányának közlésevel történik. (Pl. „Műsorunkat megszakítjuk, Berepülési veszély északkelet! Einfloggefahrd Nordost!”) A berepülési veszély jelzése a rádió üzemidején kívül szintén Budapest I. hullámhosszán a „Figyelem! Figyelem! Berepülési veszély” szavaknak és a berepülés valószínű irányának közlésevel történik. (Pl. „Figyelem! Figyelem! Berepülési veszély délnyugat! Einfloggefahrd Südwest!”)

(4) A „légi veszély”-t, „zavaró repülés”-t, „légi riadó”-t, „légi riadó elmult”-át, „zavaró repülés elmult”-át és a „légi veszély elmult”-át a rádió Budapest I. hullámhosszán az idezett szavaknak kétszer, az érdekelt riasztóközter(ek) földrajzi nevének kétszer és az idezett szavaknak egyszer való közlésevel jelzi (Pl. „Légi riadó! Légi riadó! Eger,

Miskolc. — Eger, Miskolc. Légi riadó! Fliegeralarm! Eger, Miskolc!”).

(5) A „légi riadó elmult” közlése egyben feloldja a „légi riadó”-t megelőzőleg jelzett „légi veszély” és „zavaró repülés” állapotát is. A „zavaró repülés elmult” egyben feloldja a megelőzőleg esetleg jelzett „légi veszély” állapotát is.

3. §. (1) „Légi veszély” jelzése esetén a riasztóközter területén fekvő városokban és községekben:

a) a közvilágításban esetleg üzemben levő és nem ernyőzött lámpahelyeket azonnal ki kell kapcsolni, a közúti forgalomban résztvevő járműveken pedig a fénysökkenőt berendezést azonnal alkalmazásba kell venni, fényszóróikat használni nem szabad;

b) a magánvilágításban, ha „légi veszély” jelzése az elsötétítés elrendelt idején kívül, de lámpagyújtás után vagy napkelte előtt következnek be, a teljes elsötétítést a „légi veszély” jelzésének tudomásvétele után nyomban végre kell hajtani;

c) városokban, valamint az „A”, „B” és „C” osztályozású községek területén fekvő tömegforgalmat lebonyolító helyek és helyiségek közönségét az előre elkészített rendszabályok szerint el kell távolítani, feltéve, hogy az ott egyttlevő személyek teljes számban az épületben vagy annak legfeljebb háromszáz m-es körzetében fekvő és kizárólag a hely vagy helyiség részére biztosított óvőhelyen el nem helyezhető;

d) az I. és II. légőltalmi csoportba sorolt vagyontárgyakban, valamint a III. légőltalmi csoportba tartozó építményekben fel kell készülni az esetleg bekövetkező légitáma-

dásra, az óvőhelyre történő levonulásra, azonban az óvőhelyeket elfoglalni nem szabad.

(2) „Zavaró repülés” jelzése esetén a 2 §-ban meghatározott módon megvezetett riasztóközter(ek) területén fekvő városokban és községekben:

a) a közvilágításban a teljes elsötétítést azonnal végre kell hajtani.

b) a közúti villamosforgalmat és az egyéb közúti járművek forgalmát, ha a „zavaró repülés” szürkületől napkelteig terjedő időtartam alatt következnek be, a 169.000/eln. 35.—1943. H. M. számú rendeletben (Bp. K. 1943. évi 284. sz.) foglalt rendelkezések szerint meg kell szüntetni; az elsötétített helyiségek kívül semmiféle fényforrást (zselblámpa stb.) használni nem szabad; a gyalogforgalmat azonban megszüntetni nem kell;

c) a magánvilágításban az (1) bekezdés b) pontjában foglalt teendőket kell végre hajtani; az óvőhelyre nem kell, de cölserűt levonulni;

d) városokban, valamint az „A”, „B” és „C” osztályozású községek területén fekvő tömegforgalmat lebonyolító helyek és helyiségek légőltalmi parancsnoka — amennyiben az ott egyttlevő személyek elhelyezésére az épületben, vagy annak legfeljebb 300 m-es körzetében kizárólag a hely vagy helyiség részére biztosított óvőhely van — az ott meg egyttlevő közönség tudomására hozza, hogy „zavaró repülés” fenyeget és ha az üzem tovább is folyik, a közönség — választása szerint — az óvőhelyre vonulhat, vagy eltávozhat.

(3) A jelen §-ban foglalt rendelkezések tekintetében az I. légőltalmi csoportba sorolt ipartelepekre vonatkozólag az iparügyi miniszter, a posta, vasút és hajózás I. légőltalmi csoportba sorolt építményeire vonatkozólag pedig a kereskedelem- és közlekedésügyi miniszter külön rendelkezik.

Különvélemények a koresmárosügyben

Amióta egyrészt a napisajtó útján, majd pedig a szakmai lapok cikkei alapján az ország vendégltóiparosága tudomást szerzett arról az újjrrendezési tervről, amely magában foglalja a koresmárosipar megszüntetésének gondolatát, megmozdul az egész ország vendégltóiparosága és egységes megnyilvánulással végdőlős és koresmáros egyformán szembehelyezkedik a tervezet újszerű és sérelmes elgondolásaival.

A posta nap-nap után hozza a leveleket szerkesztőségünknek, amelyekben vidéki szakmai vezetők és egyszerű vendégltóiparosok hozzászólnak a kérdéshez. Sajnos lapunk terjedelme nem engedi meg, hogy ezeket a leveleket teljes egészében közöljük, ezért csak egy részének kivonatolt részleteit ismertetjük.

Lengyel Géza kassai kartársunk levelében a következőket írja:

„Nagyon sok szakmánál lehetne rámutatni a szaktanulás hiányára, valójában ezek az iparosok mégis úzik iparukat és biztosítják családjuk életlehetőségeit és rendszer adófizetői az államnak. A koresmárosok a régmúlt idők jogait élvező, iparral ellátott dolgozó és eléggé jól adózó polgárok. Régi jogaikat még Mátyás király idejéből, a „Becsali csárdá”-időkből élvezik.

En mint a Felvidék egyik városának — Kassának — a felszabadulás ideje óta, egy kis koresma tulajdonosa, minden előzetes szakképzés és vizsga nélkül, becsülettel üzem a koresmaipart, fizetem adómat, eltarlom családomat. Merem állítani, hogy az élet és a gyakorlat iskolája oly mértékben nyújtott nekem ezen a pályán szak tudást, hogy bármikor hajlandó lennék a koresmárosnestervizsgát letenni és azt sikerrel is végeznem. De miért tegyek én vendégltóiparosvizsgát? Arra nekem a koresmában szükségem nincs. Azon a címen tehát eltörölni a koresmaipart, hogy nincs meg a szak tudás, kenyértelenné tenni márgól-holnapra százakat és azoknak családtagjait, szerény véleményem szerint nemcsak antiszociális intézkedés volna, de kenyeriirigységere vall az ezt követelő budapesti ipartestületnek.”

„Ha valamiként rendet akarunk teremteni ezen a téren, úgy ott kezdjük, hogy a több engedéllyel rendelkezőktől vonjuk el az állami engedélyt. Van pl. koresmáros, aki borkereskedő is vagy vendégltó és moziengedélye is van. Van 40—50 hold földdel rendelkező, módos gazdaember és mégis van italaerési engedélye. Itt van a legnagyobb hiba, a több iparral vagy engedéllyel rendelkezőtől az egyiket meg kell vonni. Attól sem azért, hogy ezáltal a gazdagabb vendégltósnak menjen jobban, hanem azért, hogy minél több helyet tudjunk biztosítani a fronton küzdő, hős magyar fiainknak majd, ha Isten segítségével dicsőséges győzelemmel hazatérnek. Az igen tisztelt budapesti ipartestületnek is tudomásul kellene venni, hogy ma nem lehetnek külön és önös vendégltósnak érdekek, hanem csakis közös magyar érdekek. Ez a magyar érdek pedig azt követeli, hogy minél több magyar embernek meglegyen a mindennapi kenyere, ne essen rosszul a vendégltósnak, ha ennek érdekében egyelőre le kell mondaniok a nagyobb darab kenyérről.”

Zombori kartársaink levelének egyes részleteit is leközöljük:

„Erdekeink megvédése céljából kényszerítve vagyunk a „Magyar Szó” 1944 július 7-én megjelent számában „Kitört a háború a koresmárosok és vendégltósnak között” főcímmel „laza erkölcsi felfogással” vádolják a vendégltósnak a koresmárosokat” alcímű cikkre válaszolni és álláspontunkat kifejteni.

A budapesti szállodások és vendégltósnak ipartestületének beadványa nagy meglepetésként hatott a vidéki vendégltó iparosok körében, mert az abban foglaltak ép az ellenkezőjé eredményezték, mint azt az aláírók elképzelték. De tartuk be a sorrendet, a beadvány szerint a fennevezett ipartestület már évek óta barcol az egységes országos jellegű ipartestület felállításáért; ez nem egészen fedi a valóságot, mert amikor a felszabadult országrészek beinkartak olvadni egy az országot behálózó ipartársulathoz és nem voltak tisztában a magyar jog-

szabályok útvesztőjében, egységek a budapesti Szállodások és Vendéglősök ipartestületéhez fordultak felvilágosításért és mi történt, az ipartestület egy vezető tisztviselője előtt Zomborba gyűléseket tartott és a vége az volt, hogy az ő általa szerkesztett (de csak a budapesti kartársaknak megfelelő szaklapra) előfizetéseket és az ipartestület által forgalomba hozott (tagjai által irt) könyvekre vetőt szerezen.

Szakcsoportjaink több ízben voltak Budapesten egyes kérdések tisztázása végett és a budapesti ipartestületeken még csak véletlenül sem kerülhetett a küldötségek Ballai Károly vezető jegyző úr elé, a kifogás mindig ugyanaz volt, a vezető jegyző úr nagyon el van foglalta, fontos tárgyalásai vannak.

Vajjon ilyen és ehhez hasonló esetek nem-e bizonyítják ép az ellenkezőjét, mint a beadványban nagy hangon feltüntetett jószándékot.

1942-es évben a Dunamelléki bicskai vendéglátó iparosok kérték, illetve érdeklődtek a budapesti ipartestületnél, hogy milyen formában volna lehetséges egy ipartestület felállításra, vagy az ipartestülettel való együttműködés, a válasz egyszerű volt: ez egyáltalán lehetetlen, mert önálló ipartestület csakis Budapesten állhat fenn, s azzal vidéki érdekképviselet együtt nem működhet.

Ilyen előzmények után fordultunk felszabadult vidékek érdekképviseletei a Magyar Szállodások, Vendéglősök és Koresmárosok Országos Szövetségéhez, ahol igazi magyar szeretettel, kartársi egyenlőséggel karoltak fel bennünket és indítottak útnak mindannyiankat a magyar vendéglátó ipari törvények, rendelkezések nehéz útvesztőjén és vezettek bennünket arra az útra, mely oly sok dicsőségért és a határokon túl is nevet szerzett a magyar vendéglátó iparnak.

Hogy a koresmai ipartestületességek, mert csak ez biztosítja a vendéglő ipar fejlődését, kénytelenek vagyunk megénekelni.

Nem lehet egy ipart, mely sokkal, de sokkal nagyobb és régibb multra tekinthet vissza, eltérőlni (s főleg akkor, amikor az számbelileg 3—4 szerese a vendéglátó iparnak) mert egyes személyeknek Budapesten, (mert a vidéken ez nem probléma) a kisebb jogal rendelkező üzem szomszédsága kényelmetlen.

Hogy a koresmaipar fejlesztése szükséges, elismerjük, de azért halálrafelelni még sem lehet. Javasoljuk, hogy a jövőben minden koresma iparendelő kiadása szakvizsga letelvéssel legyen kiadható. A koresmáros pl. borászati, egészségügyi rendszabályok, adótörvények ismeretéből tegyen vizsgát. Rendezni kell az iparkörteit is.

Végül a levél befejezésében ezeket írjuk: „Mi a húsz évi megszállás alatt megtanultunk nemcsak tisztelni egymás személyét és iparát, hanem küzdeni minden egyes magyar kartársunk „léteérékért” is. Most, amikor tehát arról van szó, hogy koresmáros kartársainkat akarják megfosztani éleltheletőségétől az összetartás erejével és rendíthetetlen kartársi összefogással szállunk szembe minden ilyen kísérlettel.”

Ehhez a két levélhez nem kell kommentár. Ezek az őszinte sorok világosan mutatják, hogy a magyar vendéglőipar nem vállalja a reformerek bőséges terveinek keresztülvételében a neki juttatott Fejőbintó János szerepét, hanem az is beleszólatást kér majd akkor, amikor az újrendezés kérdése napirendre kerül, ha egyáltalán napirendre kerül.

Befejezésül lássuk, mi a véleménye arról a kérdéssel a kávémező és kifőzítőiparnak: „Evek hosszú sora óta időről-időre újra meg újra felbukkan a Budapesti Szállodások és Vendéglősök Ipartestülete által készített reformtervezet a vendéglátóiparok ipari jogi rendezése tárgyában. Legújabbban megint foglalkoznak ezzel a lassinakint már közmondásossá vált tervvel napilapjaink, abból az alkalomból, hogy azt a szóbanforgó ipartestület eljuttatta a szakma miniszteri biztosához. A nagyvonalú tervet, amely a magyar vendéglátóiparok terén korszakalkotó újítást akar megteremteni, a mi szakmánk szempontjából már ismerjük, hiszen egyszer már a mi ipartestület is halálra ítélte. Most a magyar koresmaipar kognatja meg a vészharangot a tervezet hírére mert a tervezet ezt a

A BOR-, SÖR- ÉS ITALMÉRŐK ORSZ. IPARTÁRSULATA

HIVATALOS KÖZLEMÉNYEI

Elnök:

Reif János, II., Margit-krt. 60. Tel.: 157-411.

Társelnökök:

Wind János, VI., Eötvös-u. 41a. Tel.: 313-068
Dékány János, VII., Dob-u. 47. Tel.: 227-264.
Meteor-kávéház, VII., Erzsébet-krt. 44., külön termélen, mindennap d. e. fél 12—13 óra között. Tel.: 220—824.

Értesítés.

Titkárunk légószolgálatra folytán ipartársulatunk hivatalos órái d. e. 12-16 óráig tartanak.

— Felhívjuk kartársaink figyelmét arra, hogy munkaközvetítőnkelt megszüntették és kartársaink alkalmazottságukat elutasították, ezután csak a hatósági munkaközvetítő intézetnél fedezhetik.

Ísztes ipart is meg akarja szüntetni. Tagadhatatlan a legeszményibb megoldás volna a vendéglőipar részére, ha sikerülne hatóságú rendelettel minden versengőtársától megszabadulni és így egyedül élvezhetné a vendéglátásnak maximális jogait, mentes minden „kontörtől” és „csipegetőtől”. Azonban szent a meggyőződésünk, hogy a vendéglátóipari szakmák széleskörű miniszteri biztosa magasabb szempontok mérlegelésével dönt ebben a fogyasztóközönség érdekeibe vágó nagy horderejű kérdésben.”

Ezek után nyugodt lelkiismerettel és igazságunk biztos tudatával várhatjuk a kérdés tárgyalásának elővetelét, mert kiveve a nagytekintélyű vezetőjegyző urat, az egész magyar vendéglátóipar egy véleményen van: levenni a napirendről ezt a tervezetet, mert ez még tárgyalás alapját sem képezheti és az újrendezés kérdését a megértés, a jószándék és összefogás jegyében kell majd megoldani.

Reif János

SÖR

Az utóbbi időben egyre több panasz érkezik hozzánk úgy a vidékről, mint a fővárosból a sörrelátással kapcsolatban. A vendéglátóiparosság, bármennyire számol a mai nehéz viszonyokkal, amelyekből kifolyólag lehetnek valamelyes nehézségek a palackosrelátással, főleg a töltés körül, mégis kötelezősünnünk tartjuk szavát tenni azt a nemtörődömséget és mostoha bánásmódot, amelyben a sörgyárak a vendéglátóipart részesítik.

Amikor két évvel ezelőtt a nagy sörfogyasztás miatt a sörgyárak kontingentáltak a vendéglősöknek és koresmárosoknak szállított sörmenyiséget és ezt az előző évi fogyasztás arányában, egyformán tették minden vévővel, akkor ezt az intézkedést minden vokszó nélkül vette tudomásul az ipar. A palackos körül most lezajló üzleti politika azonban annyira bántó a vendéglátóiparra, hogy ezt szó nélkül tovább tűrni nem lehet.

Legtöbb kartársunk — főleg a fővárosban, de a vidéki kartársak is — azt sejtmezi, hogy nem a sörgyár állapítja meg az egyes vévők részére kiadható palackosmenyiséget, hanem azt a kocsisörökre, illetve magára a kocsisra bizza. Távol álltőlünk, hogy a kocsisokat megbántuk vagy megszóljuk, de kartársaink általános panasza folytán kénytelenek vagyunk ez ellen felszólalni, hogy minket a kocsisok megítélésére bizzanak és nekünk azt kelljen elfogadni, amit ők nekünk adnak. Kiváltékként akkor, amikor számtalanszor látjuk, hogy egyes üzleteknek korlátlan mennyiségű palackos áll rendelkezésére. Itt sem kartársi, sem kenyéririgység nem vezet bennünket, pusztán az igazság és az egyforma elbánás elve.

Nem a legkellemesebb helyzet az, ha a vendéglátóiparos üzletében sör nélkül áll, ugyanakkor a szomszéd fűszeres vagy szövetkezesi bolt kvantum-zátás ad el üveg-sört. Kartársaink nagy része azért is panaszkodik, hogy kiváltékként, amióta a vendéglátóüzemeket sárgacsillagos egének nem látogathatják, a sörgyárak a fűszer- és esemegekereskedőket ugyanúgy ellátják sörrel, mint azelőtt, a vendéglősöket pedig csak lesszállított mennyiséggel, így az a helyzet áll elő, hogy a keresztény vévőközönség, amely hozzá volt szokva, hogy a vendéglátóipari üzemekben szereze be italszükségletét, ma alig jut palackoshoz. Ez a panasz minden köbányi sörgyárral szemben fennáll. A gyárak vezetőjei ugyanis minden panasszal szemben közönyösek és még csak kísérletet sem tesznek a panaszok orvoslására.

Igazán sajnálattal halljuk ezt a sok panaszhangot, mert egyrészt átérzünk kartársaink fonák és kellemetlen helyzetét, másrészt pedig mindig igyekeztünk a sörgyárakkal szemben a megértés és helatás álláspontjára helyezkedni és bármikor bármilyen differencia is volt köztünk, azt úgy elintéztük, hogy az mindkét fél meglegedésére szolgáljon. A legutóbbi tömeges panasz és elégedetlenség azonban már arra kényszerített bennünket, hogy ezúton figyelmeztető szóval fordjunk a sörgyárak vezetőjéhez, emlékeztetve arra, hogy a sörgyártás 90%-át minden időben a vendéglátóipar hozza forgalomba, nem pedig a fűszeres vagy a szövetkezesi bolt és ha pillanatilag nehézségek mutatkoznak az ellátás körül, akkor, ha már nem részesítik előnyben a vendéglátóipart, legalább ne szorítsák még jobban háttérbe. Azt hiszem, a sörgyárak vezetőjei is tudják, hogy ez a háború eljut a végéhez, ismét jöhetnek olyan idők, amikor a sörfogyasztás visszacsúszik és akkor bizony ismét jó lesz a most lebecsült és elejtett vendéglátóipar. Nem tudom, hogy a kartársaim mai elkeseredett hangulatát nem fogja-e majd akkor éreztetni kihatásait. Talán mégis lehetne a sörgyárak vezetőjeinek módosítást tenni arra, hogy a vendéglátóipart a körülmenyekhez képest kielégíteni tudja az igazság és egységes elbánás elve alapján.

ff.

A bombakárosult vendéglátóiparosok segélyalapja

újabb adományok: Pinkóczy Ferenc 100, Lenkes Istvánné 40, Balog Gyula 50, Körössy Károlyné, Józsa Imre 20—20, „Rózsa” málna- és szörpüzem 50 pengő Dolinszky Pál vendéglős (Aszód) gyűjtőívén 100 P. (Adakoztak: Fízel Gyuláné, Káráz Ferenc, Dolinszky Pál, Ezsely István 20—20 pengő, Lados József, Fábán József, Búzás József, Káráz Pál 5—5 pengő). Biriz István elnök Kőszeg 15 P., Scheer József vendéglős Kőszeg 5 P., Kiss István Aszód 50 P., Kolthé Richárd, Csillaghegy, újabb adománya 10 P. Nevezett kartárs minden héten 10 pengővel hozzájárul a segélyalaphoz. Az eddig bejelentett négy bombakárosult kartársnak a bizottság 1200 pengő folyósított. Lapzártakor újabb kárbejelentések érkeztek. Hoffer Ferenc, a Vendéglősök és Koresmárosok Temetkezési Egyesülete elnöke (Budapest) 50.—, Moys Imre vendéglős (Budapest) 50.—, Kolthé Richárd (Csillaghegy) 10.—, Kaszás József vendéglős (Gyál) 350.— pengő, Wolf Béláné (Budafok) 50.— P., Kolthé Richárd (Csillaghegy) 4. befizetés 10.— P.

(Folytatjuk)

Varga Károly

törvsz. ált. bej. cég. Gyümölcs- és boradásvételi közvetítő iroda, Gyöngyös, Róka-uta 7. Postafiók: 32.

A „Fogadó-Magyar
Vendéglő.”
állandó melléklete

A KORCSMÁROS

A koresmaipar
érdekeit képviselő
szaklap

A kivett adók megfellebbezésének módja

Az adóhatóságok megkezdték az 1944. évi általános kereseti, jövedelmi és vagyonadókivetésről szóló fizetési meghagyások kézbesítését. Az érdekelt kartársak most már rövid időn belül mindenütt kézhez kapják a fizetési meghagyásokat, melyek az 1944. évi adókivetéseket tartalmazzák.

Bár a fizetési meghagyások kézbesítése még folyik, a felszólamlási bizottságok a jövő hónapban kezdenek tárgyalni.

A mai viszonyok között minden iparosnak különös kötelessége, hogy a kivetéseket a legnagyobb lelkiismeretességgel bírálja felül. Az elfogadható és a tényleges keresettel, jövedelemmel arányban álló kivételeket azonban, amelyek az adózó megítélése szerint helytelenül nyertek megállapítást s amelyek helytelenségét az adózó igazolni és képes, meg lehet fellebbezni.

A fellebbezés a jövedelmi, vagyonadó vagy ezek bármelyike ellen, külön-külön is irányulhat. A fellebbezésben azonban tüzetesen meg kell jelölni, hogy a kivétel melyik irányú és mérvű helyesbítését kéri az adózó.

Az általános kereseti adó kivétele ellen a fellebbezés a fizetési meghagyás kézbesítésétől számított 15 napon belül az illetékes adófelsőzlamlási bizottsághoz címezve, a kivételre szolgáló adóhivatalhoz kell benyújtani. A határidő betartása rendkívül fontos, miért is kívánatos, hogy gondoskodjunk a fizetési meghagyás kézbesítési napjának feljegyzéséről. Amennyiben a fellebbezés postán történik, úgy a postára adás napja számít a fellebbezés benyújtási napjának.

Az adókivetés ellen benyújtott fellebbezéshez csatolni kell azokat az adatokat és bizonyítékokat is, amelyekre az adózó hivatkozik és kifejezetten kérni kell az adófelsőzlamlási bizottság tárgyalására való személyes megidőztetését is. Enélkül a felszólamlási bizottság nem köteles az adózót a tárgyalásra meghívni.

— **Kérelem.** Felkérjük m. t. olvasóinkat, sziveskedjenek az esedékes előfizetési díjakat vagy hátralékokat, amelyről az érdekeltek külön értesítést kaptak, a küldött postabefizetőlapon vagy postautalványon kiadóhivatalunk címére mielőbb megküldeni.

— **Helyreállításához szükséges anyagok igénylése.** Az 1200—1943. M. E. sz. rendelet értelmében a légitámadások folytán megsérült épületek helyreállításához szükséges anyagokat a helyi hatóság szolgáltatja ki. *Budapestre és környékére nézve ezt a feladatot a Fővárosi Közmunkák Tanácsa látja el.* Ilyen esetben Budapestnek a kerületi mérnöki hivatalnál, vidéken a községi előjáróságnál (polgármesteri hivatal) igazoltatni kell az anyagsükségletet s ezen, az anyagszükséglet iránti kérvényhez csatolva, kell benyújtani a Fővárosi Közmunkák Tanácsa (VII. Madách Imre-tér 3—4. sz.) iktató hivatalába.

A munkák gyors elvégzése érdekében hevesebb volna Budapestnek egyes kerületben követelt azt a gyakorlatot általánosítani, mely szerint egyes anyagkereskedők utólagos elszámolásra anyagkontingent kapnak.

amiből az illetékes kerületi mérnöki hivatal igazolása alapján kiadják a szükséges anyagot s az érdekelt anyagkereskedők a kiutalásokat összegyűjtve nyújtják be a Fővárosi Közmunkák Tanácsánál, az újabb kontingens igénylése alkalmával.

JÓ HÁZBÓL VALÓ, lehetőleg németül is beszélő fiú

Vendéglőstanoncok

AZONNALI BELÉPÉSRE — bentlakással — **FELVÉTELEK.** Polgári vagy más középiskolát végeztek előnyben. **Keszey Vince** vendéglős, Budapest, VII., Rákóczi-út 44. szám.

— **Tizenégynapos üzemi szünetet tartanak a váci kartársak.** A Váci Vendéglősök és Koresmárosok Szakosztálya elhatározta, hogy bevezeti a 14 napos nyári üzemi szünetet. A kétételes üzletszünetelés a kartársak már megkezdtek. A körzetben lévő kartársak maguk közti megbeszélnek az üzlet szünetelési ügy, hogy az üzemszűratartás felvállva történik és a fogvasztóközönség érdeke is mindenkor figyelembe van véve. Azt írják Vácra, hogy ennek a 14 napi pihi-szünetnek mindenki örül, mert eddig csak robotmunkát végeztek családostól együtt és nem örülhettek az élet szépségének, a testi felgyógyulásnak. A pénzünetet nem élte!

A fővárosban is bevezették már a nyári üzemi szünetet.

Az italmérségi törvény, 1921:IV. tc. V. U. 17. §-a II. f. pontja alapján az italmérsé- nek egy hónapnál rövidebb időtartamú szünetelése nem jár az engedély elvonásával. Így tehát az üzletnek 2—3 vagy 4 heti szünetelését a pénzügyi hatóságnál be kell jelenteni, indokálva célszerű teletelíteni: áruhianyú vagy az üzlet tartarozása, az alkalmazottak egyszerre való szabadságolása, személyes szabadság vagy gyógykezelés, stb.

**HA PESTRE JÖN,
NE OKOZZON ÖNNEK GONDOT
A SZÁLLÁS,**

hanem keresse fel a

Darányi Pensiót

IV., Sütő-u. 2. szám alatt, a Deák-tér mellett.

Kényelmes, olcsó és tiszta, szép szobák.

Telefon: 181—300.

Villamosközlekedés a város minden irányába!

Új vasúti vendéglős. *Ágoston János* főpincér augusztus elsején a sárvári pályaudvari vendéglőt kibérelte.

— **A számológépek illetéke** (a 90/1944. M. E. számú rendelet magyarzata) a jövedéki eljárássra vonatkozó rendeletek függelékkel. *Sz. Nagy Béla dr. és Bacsó Ferenc dr.* miniszteri tanácsosok szerkesztésében megjelent könyv lapunk kiadóhivatalában beszerezhető. Ára P 12.—.

Halálozás. *Özv. Kalpatner Jánosné* szül. Czellmayer Franciska hajai vendéglős és kerületi hó 15-én 73. évében elhunyt.

Balatonfüreden
az „ASTORIA” Szállodában lévő
étterem és söröző

több évre bérbé adó. Érdeklődni lehet levélben, vagy Balatonfüreden a tulajdonosnál.

**Nyaraljon
Balatonlellén**

FOGAS PENZIÓBAN
Galambos Ernő, vendéglős

**GYÖNGYÖS — VISONTA VIDÉKI bor-
szükségletét a legelőnyösebben beszerzi
Gyöngyösi András** bortermelő bor- és
szeszáru ügynöksége. **Gyöngyös, Epres-
kert-utca 25. szám. Postafiók 156. —
Saját érdekében kérjen árajánlatot.**

**Bor- és szeszesital
ügynökség, Kecskemét**

HAJNAL IMRE,
Budai-utca 19

**FEJÉRVÁRI MIHÁLY
BORKÖZVETÍTŐ**

Budapest, VI., Teréz-körút 23.
Telefon: 327-855.

A Kristály-víz

forgalomba hozza a Szent Lukács
Gyógyfürdő Kristálykút vállalata.
Telefon: 156-080.

**SOLTSZENTIMREI, FÜLÖPSZÁLLÁSI
és SZABADSZÁLLÁSI**

bor és pálinka

vételét és eladását közvetítem
KERTÉSZ FERENC, Uzovics-telep. Tel.: 2.

Mosonmagyaróvárott

a bécs—budapesti műút mellett, a városról
3 kilométernyire fekvő, jó forgalmú

VADÁSZCSÁRDÁMAT

f. é. október 1-től teljes berendezéssel vagy
anélkül bérbeadom.

Autó megálló! A környékbeliek kedvelt
kirándulóhelye!

Az üzlet áll: három vendégszobából, két
fedett verandából, tekepálya, 5—600 szemé-
lyt befogadó kerthelyiségből, nagy pin-
cékből. Az üzlet 5 hold gyümölcsösön fe-
szik, közvetlen az erdő mellett.

Érdeklődni lehet: Szalay János tulajdo-
nos, vegyeskereskedőnél Mosonmagyaróvár,
Majrok-u. 12. sz.

**Kecskeméti
Mintapince és
Kereskedelmi kft.**

KECSKEMÉT, Széchenyi-u. 2